

[Lilli Gyldenkilde]

Der har fra næsten alle sider været almindelig jubel over, at overenskomstsituationen stort set denne gang er løst på den måde, at organisationerne selv er nået til et resultat.

Nu står vi altså med et område, hvor det ikke er lykkedes, og det system, arbejdsmarkedets organisationer arbejder under, og som alle herinde ellers berømmer, sættes i gang. Der er nu en konflikt på slagteriområdet. Allerede på konfliktens anden dag havde vi herinde, foranlediget af fremskridtspartiet, en diskussion om konflikten. På niendedagen var der en forespørgsel på dagsordenen. Det var der igen på ellevedagen, og nu i dag står vi så med et lovforslag om indgreb. Det er en forkastelig måde at sige på, at der føres frie forhandlinger. Det er ikke rimeligt at sige, at der føres frie forhandlinger på den baggrund. Så snart arbejderne siger nej til at arbejde under overenskomster, de er utilfredse med, skal lovgivningsmagten gribe ind.

Vi har advaret mod dette alle de gange, der i de seneste år er grebet ind, og vi vil også advare denne gang, ikke mindst fordi disse idelige indgreb er en fare for fagforeningerne og i høj grad for medlemmerne. Det må og skal være lønmodtagernes uravrigelige ret at have indflydelse på egne arbejds- og lønvilkår. Såfremt der gribes ind gang på gang, ender vi i den situation, at der ikke fra arbejdsgiversiden forhandles seriøst. Hvorfor skulle de det, når de ved, at der gribes ind herindefra? Og man kan så påtvinge lønmodtagerne de arbejdsvilkår, som det passer arbejdsgiverne at give dem.

Jeg må sige til den anden side af salen: hvilken indflydelse tror man egentlig at dette får på de urafstemninger, der er i gang i øjeblikket? Og på fremtiden? Hvilken indflydelse tror I det får, at det faktisk bliver omkostningsfrit at stemme nej? Det beder jeg den borgerlige side af salen overveje. Måske netop på grund af de mange indgreb ved de seneste overenskomster på slagteriområdet har slagteriarbejderne denne gang sagt nej til det resultat, der var sendt ud til afstemning.

Det er ikke mindst på grund af, at der ikke er rørt ordentligt ved de basistal, der er grundlag for indtjeningen på området, de sidste mange år. Det, der engang svarede til en timeløn på 27 kr., kan alle se er totalt uacceptabelt i dag, hvor timelønningerne er nogle ganske andre. Der har rent faktisk ikke været rørt ved disse basistal, og derfor har

slagteriarbejderne kun haft én eneste mulighed for at få en ordentlig løn, og det er at sætte arbejdstempoet i vejret. Så højt er tempoet blevet, at det er blevet så stor en belastning, at de bliver totalt slidt ned af det. Følgvirkningerne kender vi: dårlig ryg, dårlige skuldre, arme og ben. Resultatet heraf er en dårlig tilværelse for den enkelte, medens samfundet via sygesikring og sundhedsvæsen må betale regningen. Samfundet, det vil sige skatteyderne, må betale, fordi skinkerne skal knokles igennem samlebandet.

Der har været talt meget om, at det er arbejderne selv, der har knoklet sig til dette tempo, og derved har de selv haft indflydelse på tempoet, har konklusionen været. Det er ikke rigtigt, for de har ikke haft noget valg, hvis de ellers har villet kunne betale deres regninger. I øvrigt har slagteriarbejderne i overenskomstperioden prøvet at få indflydelse på arbejdstempoet, og det kostede dem altså en bod i arbejdsretten. Så ingen skal bilde nogen ind, at de selv bestemmer tempoet.

Når man lytter til det, der er sagt om landbruget, som vi i SF ikke har lagt skjul på at vi erkender er i vanskeligheder, især for de unge landmænds vedkommende, må jeg sige, at det ikke er rimeligt, at slagteriarbejderne skal holdes op imod – og ligesom skal være dem, der løser – landmændenes problemer. Det er helt andre tiltag, der skal til for at klare de problemer.

Jeg mærkede mig, at hr. Ninn-Hansen sagde heroppefra før, at der ikke behøvede at være noget udvalgsarbejde om dette forslag. Vi behøver ingen udvalgsbehandling, sagde hr. Ninn-Hansen. Jeg vil gerne sige, at det behøver vi, for vi behøver at se, hvad det er for nogle arbejdsvilkår, man vil byde slagteriarbejderne i den kommende periode.

Jeg kan med det samme sige til fremskridtspartiet, som ikke nærer nogen som helst betænkelighed ved at drage et andet område ind i dette, nemlig dyrlægerne, at partiet naturligvis ikke skal regne med at få vedtaget sit ændringsforslag. Det viser med lysende klarhed, hvor lidt forstand fremskridtspartiet har på, hvordan dette system med de såkaldte frie forhandlinger fungerer, at man vil vove at tage et område ind, hvor der lige præcis i disse dage foregår en urafstemning. Man ved ikke, hvordan udfaldet af den bliver. Det er muligt, at der overhovedet